

I Kongos jungel med pygmeene

Claude, et medlem av prelaturet Opus Dei i Kongo, arbeider for en europeisk frivillig organisasjon. Han forteller om tiden han tilbrakte sammen med pygmeene, og reflekterer over den menneskelige og åndelige hjelp som den kristne tro kan gi dem.

12.09.2017

Jeg har i flere måneder arbeidet som representant for en frivillig organisasjon i Den demokratiske

republikk Kongo. Jeg vil gjerne dele med dere mine opplevelser fra den siste turen jeg foretok til det indre av landet. Jeg trengte ikke unnslippe fra løver eller sinte elefanter. Heller ikke har jeg sett noen slanger eller gorillaer. Men jeg ble slått ut i tre dager da jeg kom tilbake av en av de minste skapningene, en moskitomygg, jeg ble smittet av malaria, som vi er så vant til her i mitt hjemland, og som fortsatt er dødelig for de mange som ikke har tilgang til moderne medisin.

Dette året hadde de statlige prøvene som tester elevers mulighet for opprykk fra barneskole til ungdomsskole dette spørsmålet: "Hvem var de første innbyggerne i Kongo?" I dag er det i dette enorme området (fem ganger så stort som Frankrike), mange forskjellige etniske grupper; men her vet vi alle at de første innbyggerne i Kongo var twa-folket eller pygmeene. Selv om

det finnes mange stereotypier om dem, er twa-folket vanligvis middels høye, bor i jungelområder langt borte fra resten av befolkningen og har en del spesielle skikker.

Vel, målet for denne turen min var nettopp å møte twa-folket. I min organisasjon har vi et prosjekt som hjelper et sykehus i et fjerntliggende område av Kongo, der bantu-folket (en annen etnisk gruppe) og twa-folket lever i samme område i et konfliktfylt forhold til hverandre.

Landsbyen heter Bayenga, og befinner seg nær Bunia. Bare å komme dit var ganske strabasiøst. Flyet jeg tok fra Kinshasa landet i Bunia etter en åtte timers flytur med mange mellomlandinger. Etter to dager i Bunia tok jeg en buss som nådde Nania etter seks timer, og derfra reiste jeg videre på motorsykkel, det eneste mulige

mekaniserte transportmiddel til Bayenga.

Noen Consolata-misjonærer som driver en misjonsstasjon i byen er de eneste som prøver å hjelpe twa-folket i dette området. Noen ganger ses twaene på som krigerske, men jeg syntes de var fredelige og ganske sky, og at de nølte med å nærme seg en fremmed. Takket være at jeg var i følge med fader Andrés flyktet ikke twa-folket fra meg og til lot meg etter hvert til og med få ta bilder av dem. Fader Andrés fortalte meg om situasjonen til twa-folket mens vi vandret mellom hyttene som var laget av blader, siv og gjørme. Det er svært vanskelig å få syke mennesker til å følge behandlingen de blir gitt: spedalske, folk med tuberkulose og malaria... Twa-folket opplever en befolkningsreduksjon på grunn av sykdommer som lett spres på grunn av levekårene deres. De syke bringes til sykehus og får medisiner som må

deles ut i små doser, ellers gir de dem videre til andre familiemedlemmer.

De lever fra hånd til munn, uten planer eller beregninger. Hver morgen drar jegerne ut med buene sine for å jakt på et bytte, mens kvinnene går gjennom jungelen for å samle bananer og andre spiselige produkter. Og det samme skjer dag etter dag.

Fader Andrés gjør alt han kan for å få barnas tillit, slik at han kan lære dem lesing og grunnleggende regning. Med uendelig tålmodighet starter han om og om igjen, klar over at neste dag vil noen av dem ikke møte opp, og ettersom barna blir eldre vil de gradvis bli borte, fordi de må være med å sørge for livsopphold.

Etter hvert og med stor tålmodighet har ordensbrødrene klart å få noen av pygmeene til å hjelpe dem i arbeidet. En av kvinnene har sagt seg villig til å få opplæring i sykepleie, og

hun hjelper nå til på sykehusets fødeavdeling.

Takket være kongregasjonen her var det enkelt å gå på messe hver dag, slik jeg pleier å gjøre. Jeg tenkte mye på den hjelp som den kristne tro kan gi disse menneskene: ikke bare når det gjelder deres sjelers evige frelse, men også ved å hjelpe dem til nye perspektiver, til å løfte blikket opp over selve kampen for å overleve.

Kongregasjonen prøver å hjelpe dem ved å la dem bli kjent med Jesus Kristus og ved å føre dem ut av de elendige levekårene de har. Men bortsett fra en jernvilje har de ingen andre redskap enn hjelpen de mottar til å kjøpe medisiner og sette i gang små prosjekter som bare et fåtall benytter seg av.

Landet mitt er et av de fattigste i verden. Man trenger ikke dra langt for å støte på elendigheten som så mange mennesker lever i. Men jeg

må innrømme at denne turen rørte meg dypt, spesielt når man vet at disse menneskene bor i et område som er rikt på alle slags råvarer, som ofte utnyttes ulovlig. Pave Frans ord om å gå ut til periferiene har ofte streift meg. I min organisasjon bidrar vi med vår lille skjerv, og det er veldig tilfredsstillende å vite at med mitt arbeid kan jeg hjelpe folk som er overlatt til seg selv fordi de ikke "bidrar" noe for interessene til en verden som er blindet av økonomisk profittenkning.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/i-kongos-jungel-med-pygmeene/>
(06.08.2025)